

Bragt i Politiken d. 8. maj 2008

Prostitution

Juridisk vrøvl om ret til prostitution

Institut for Menneskerettigheder ved Birgitte Kofod Olsen er gået i kamp for, at køb af sex fortsat skal være straffrit i Danmark. Argumentet lyder, at det vil krænke de prostitueredes rettigheder, hvis man gør det ulovligt at købe sex hos dem. Det medgives at perspektivet har provokeret mange.

Og det er også rigtigt: Det er ret provokerende, at Institutet, med menneskeretten i hånden forfægter retmæssigheden af den utvivlsomt mest menneskerettighedskrænkende aktivitet i Norden i dag, og tilmed med en argumentation, der er væsentligt mere politisk end den er juridisk.

Institutets argumentation savner allerede substans, når det uden videre etableres, at prostitution er et erhverv. Det forhold, at det ikke er kriminelt ifølge straffeloven, gør ikke i sig selv prostitution til et erhverv. Og at man skal betale skat af indkomsten, gør ikke automatisk prostitution til et erhverv, jf. den skat, man skal erlægge af gave, arv, formue, kapitalindkomst, etc. Hvis prostitution var et erhverv, så måtte myndighederne nødvendigvis træde til med ikke bare den fulde håndhævelse af arbejdsmiljølovgivningen, for at imødegå de mange risici, der er forbundet med prostitution, men man måtte også nødvendigvis henvise ledige kvinder og mænd fra arbejdsformidlingen. De sidste to årtiers eksplosive vækst i antallet af prostituerede i Danmark, og erfaringer fra udlandet, viser klart, at markedet langt fra har nået et mætningspunkt. At rufferi, så klart er strafbart ifølge loven, imødegår også argumentationen om, at prostitution er et erhverv.

Med et pennestrøg er en stor del af Europarådets medlemmer således blevet menneskerettighedskrænker, og vores naboer i Skandinavien deres bannerførere. Følges Institutets argumentation til dørs, må Danmark nødvendigvis også udråbes til krænker af ressourcestærke 15-17-åriges ret til at sælge deres kroppe, ved den lov, der forbyder køb heraf. Ligesom Danmark rask væk krænker borgernes ret til at sælge andre organer og kropsdele end kønsorganerne, f.eks. en nyre eller et øje. I Danmark skrider samfundet også ind og forbyder leje af en anden persons livmoder til udrugning af børn, og da dette forbud vedrører de selvsamme kønsorganer, som udlejes eller sælges ved prostitution, er det påfaldende at Institutet end ikke overvejer denne retstilstand i sit forsvar for kvinders ret til at bestemme over egen krop.

Den sørgeligt svage juridiske komponent i Institutets argumentation undermineres yderligere af Institutets påstand om, at prostitution og dermed køb af sex ville forekomme alligevel, selv om det blev forbudt ved lov. Sikke et ragnarok vi ville have, hvis forekomsten af kriminalitet i samfundet automatisk skulle føre afkriminalisering med sig. Det er jo netop fordi vi ved, at mord, voldtægt, vold og røveri beklageligvis forekommer, at samfundet skrider ind med forbud og straf.

Endelig, hvis man har en baggrund i juraen og dermed må have en vis indsigt i retshåndhævelse, så har Institutets florumvundne flerstrengede strategi til sikring af fortsat prostitution samtidig med redning af de menneskehandlede og resourcesvage piger en bitter bismag. Bevisets stilling er langt klarere, hvis man kun har én paragraf, at tage stilling til i retshåndhævelsen - nemlig et forbud mod køb af sex. I den situation, hvor anklagemyndigheden skal løfte bevisbyrden for, at Hr. Jensen vidste eller burde have vidst, at den villige østeuropæiske pige i virkeligheden var under tvang, så står de med en langt mere kompliceret sag. Institutet kan jævnføre dansk retspraksis, og se hvor

mange mænd, der er blevet dømt for køb af sex med såkaldt tvangsprostituerede kvinder, hvilket ifølge Justitsministeriet er omfattet af straffeloven. Tallet er: 0.

Så vil man for alvor gøre op med den store krænkelse af grundlæggende rettigheder, der sker hver dag i Danmark, så er det eneste virkelig effektive, at sætte ind mod det marked, der understøtter disse krænkelse, ved et let-håndhæveligt generelt forbud mod køb af sex. Det ville tjene en række samfundshensyn, ville erfaringsvist mindske omfanget af menneskehandlede piger og kvinders lidelser i Danmark, og det ville stoppe den stadige tilførsel af penge fra samfundsøkonomien ind i de internationalt organiserede kriminelle netværk.

Af Anne Sofie Allarp, cand. jur. med speciale i international ret og menneskeret og ansat som international sekretær i Socialdemokratiet
og Balder Mørk Andersen, Talsperson for 8. marts-initiativet og folketingskandidat for SF